

Dražen Filošević

I JA TEBE, LJUBE

Stao sam ispred ogledala i povukao naviše odjeću s gornjeg dijela tijela. Ovaj, nekada svakodnevni ritual nisam radio, paaa..., skoro dvije godine. Još od onog jutra kad sam krenuo na posao razmišljajući o večernjem treningu. Pedesetogodišnjaka s ovakvim trbušnjacima nije se moglo vidjeti često, dobro sam se sjećao što sam tada pomislio. Kakva transformacija. Stomak koji se dobroano prevukao preko pohabanog opasača poput mekanog, bijelog tijesta prosutog iz pekareve posude za miješanje. Okrenuo sam se bočno. Ljepota je u oku promatrača, tješio sam se na valu nekog optimizma kakav dugo nisam osjetio. Valjda zbog proljeća, a Vakula je rek'o da će danas u cijeloj zemlji biti povoljne biometeorološke prilike.

Podrignuo sam jeftinu kobasicu koju sam sinoć večerao. Prethodno sam bio izlio u sudoper zadnje pola litre neke brije odlučan u namjeri da na današnji razgovor za posao dođem svjež i odmoran. Odmoran baš i nisam bio, opet me je mučila nesanica. Pio ili ne pio, isto mi je bilo. Uglavnom bih se vrtio po krevetu do tri-četiri sata ujutro i u najboljem slučaju odspavao do 9, pola 10. Dok me ne bi potjeralo pišat'. Jel' to prostata? Tko će ga znati, svašta možeš naći na internetu. Hrpa gluposti iskoči čim malo *proguglaš*.

Bacio sam još jedan pogled u ogledalo, doveo se u red i otišao u kuhinju. Jeftini, okrugli sat nekog bivšeg poslovnog partnera koji sam, među ostalim prigodnim poklonima, dobio za jedan Božić pokazivao je nekoliko minuta prije 11 sati. Imao sam još dovoljno vremena da popijem kavu prije nego krenem. Marija mi je na stolu ostavila dvadeset kuna koje sam spremio u zadnji džep. Otkad ne radim izgubio sam naviku nošenja novčanika. Ionako osim osobne iskaznice i sitniša nemam što staviti u njega. Sve kartice su mi odavno blokirali, a ja sam ih potom demonstrativno izrezao škarama u komadiće i bacio s balkona. To je bio moj prvi slom živaca. Tek prvi.

Ulio sam mlijeko u kavu i otišao u dnevnu sobu. Nekad sam uživao biti sam u stanu hvatajući rijetke trenutke mira. Sad me je tišina ubijala. Počeo sam prebirati po hrpi CD-ova razmišljajući što staviti. Nirvana? Mrzio sam te samoubilačke stvari. Kurt Cobain je bio Marijin ljubimac. Plakala je dva dana kad se ubio. Još uvijek me je znao zaboljeti želudac od ljubomore kad bih se gao sjetio.

Trgnuo me je susjedov tinejdžer koji je u stanu iznad opet odvalio neki *hip-hop*. Ili *house*, tko će ga znati. Nisam se razumio u te moderne gluposti. Samo da nisu narodnjaci, vjerojatno bih mu već nogom razvalio vrata. Naročito kad sam trijezan. Poslije par čaša i *ćirilica* mi se činila prihvatljiva. Bio sam licemjer kao i većina naših ljudi, ali što možemo. *Nobody's perfect*. Album *Deep purplea*. U pičku materinu, već trideset godina je prošlo od Verone i koncerta koji je završio na tom albumu, kojeg sam čekao cijelu noć na kiši ispred Jugotonovog dućana u Bogovićevoj da joj ga kupim. Kad smo prije desetak godina ponovno bili u Veroni, poklonila mi je ovaj dvostruki CD. Uzeo sam prvi disk i stavio ga u liniju, pa pojačao skoro na maksimum da bih nadglasao onog malog iznad.

Zavalio sam se u naslonjač, digao noge na tabure i odlutao mislima. Marija i ja, rujan 1987. i bablje ljeto u Italiji. Upoznali smo se mjesec dana ranije u Šibeniku, gotovo pred ulazom u katedralu sv. Jakova. Buduća brucošica na medicini u Zagrebu, slatkog štreberskog lica s naočalama, šetala je s frendicama koje je poznavao moj bratić kod kojeg sam bio u posjeti. Stidljiva, mršava, crnokosa lokalna djevojka i bahati, glasni Slavonac kojem je otac,

direktor u državnoj firmi, obećao dati auto i novac za put po Europi ako u ljetnom roku položi sve ispite druge godine na zagrebačkom ekonomskom faksu. Kliknuli smo na prvu. Pa sam sutradan krenuo u *ašikovanje*.

Preko ljeta je radila u turističkoj agenciji u koju sam došao kupiti razglednice. Sakrila je pogled uz Mona Lisin smiješak što me je ohrabrilo da je pozovem u šetnju navečer nakon posla. Plan su mi pokvarile njezine prijateljice koje su se hihoćući pojavile, kao slučajno. Nakon par krugova po šibenskim kalama kojima su htjele zadiviti neukog kontinentalca, završili smo na plaži s bratićevim društvom. Gitara i crno vino. Ljetna klasika. Mislio sam ju samo povaliti, ali mala je bila čvrsta i nije se dala. Zato smo ostali u kontaktu i nakon mog odlaska iz Šibenika. Nisam želio ostaviti posao nedovršen, bio bi to udar na moj ego. Nije to bila fatalna ljubav, samo simpatija koja nije trebala prerasti u ništa drugo. Nije trebala, ali jest. Kad je roditeljima slagala da ide kod tetke u Rijeku, a mi završili u Veroni, bio sam siguran da ću često dolaziti u Krešimirov grad.

Uzdahnuo sam toliko glasno da sam pomislio da me je čula naša susjeda Verica kojoj ne promakne ni zijevanje našeg pekinezera. Srknuo sam kavu i uzeo mobitel. Poslat ću joj poruku dok nisam izgubio hrabrost. „VTNNS“ natipkao sam i stisnuo virtualnu tipku. Jedna od poruka iz naše mladosti. Svako pismo je završavala s „Volin te najviše na svitu“ koje je u eri SMS poruka bilo skraćeno, a ja joj odgovarao “JTLJ“. – „I ja tebe, ljube“. Koliko dugo mi nije rekla da me voli? A ja njoj? Uopće se nisam mogao sjetiti. Predugo. Govorili smo djeci da ih volimo i to je s vremenom preraslo i u naše međusobno izjavljivanje ljubavi. Zajedničko dijete i zajednička ljubav. Valjda se to podrazumijevalo.

Stigla je poruka. Brzo odgovara. Nasmiješio sam se. Dobar znak. Zadnjih mjeseci nismo progovorili ni tri rečenice. Poruka je bila od Ivana. Barem mi se sin javlja. Kaže da će doći kući ovaj vikend pa me vodi na Dinaru na planinarenje. On mene vodi!? Ajde dobro, valjda je zaradio neku lovu preko student servisa. Lako je bilo u Zagrebu, da barem toga ima u Šibeniku. I da sam barem student.

Dovršio sam kavu i stavio šalicu u sudoper. Trebao sam poći. Sastanak je zakazan u jedan. Trebalo mi je gotovo pola sata pješice do tamo. Auto sam prodao prije godinu dana i odavno potrošio sve *solde* da namirim dugove. Požurio sam prema centru grada i putem još dvaput provjerio da li je stigla kakva poruka. *Perfect strangers* mi je tutnjalo u glavi.

Sastanak je prošao kao i svaki drugi moj razgovor za posao. Kurtoazni osmijesi i lažna obećanja. Javit će mi se. Hvala. Neće. Nitko se do sada nije javio. Tko treba diplomiranog ekonomista od pedeset dvije godine bez političkog zaleđa? Sjeo sam malo dalje na klupu i zabio glavu u šake. Očaj me je opet hvatao. Toliko jako da sam još jednom požalio što nismo ostali dobri s onim pokvarenjakom, njezinim mlađim bratom. Šibenski političar u usponu, sigurno mi je mogao naći solidan posao u nekom gradskom poduzeću. Ionako je pozapošljavao pola rodbine, i svoje i ljubavničine.

Bio sam žedan, trebalo mi je piće. Ne pivo, trebao sam nešto jače. Kafić preko puta ulice i zgodna mala terasa su me privukli kao usamljeni kanarinac gladnu mačku. Naručio sam dupli pelinkovac. Što sad? Da probam u Irskoj? Što tamo mogu raditi? Jedino u skladištu ili na *baušteli*. Dabogda imao, pa nismo, kaže židovska poslovice. Tko me je to prokleo, moj Bože? Da odem u crkvu? Nisam bio tamo od vjenčanja kćeri naših kumova, ima tomu već sedam-osam godina. Ne može škoditi. Idem odmah večeras, odlučih. Oooh, yeah, *Bad attitude*.

Trgnuo sam se sjetivši se da sam utišao mobitel i da zato ne čujem nikakvu poruku. Ili možda poziv. Imao sam jedan propušteni. Morana. Što želi ta nekadašnja tatina mezimica?

Bila je u trećem srednje i više ju je zanimao momak nego tata. Pogotovo ovakav bez novaca. Ali, barem me je ona još uvijek ponekad nazvala.

„Ćaća, ne znan di je mater! Tribala je doći po mene ispred škole i zvala san ju već pet puta, ali se ne javlja.“, požalila mi se kćerka.

„Zlato, i ja sam joj poslao poruku i nije mi odgovorila. Sigurno je zauzeta.“, utješio sam je.

Vjerojatno je u Dom zdravlja došlo nekoliko bakica koje su se nenadano prehladile ili ih bole noge. Ili su se pak sjetile kako su pedesetih godina mladi bili kulturni pa su to htjele podijeliti sa svojom doktoricom. A mobitel je utišala i zaboravila, ništa čudno. Morana mi je neuvjerljivo odgovorila da se i ona tomu nada, a ja sam se ponudio da dođem po nju jer joj je škola bila pet-šest minuta hoda od ove birtije. Već sam mislio da će odbiti, ali se valjda sažalila nad starim. Ili ju je bilo strah što nema mame, što je bilo puno vjerojatnije, pa je trebala društvo.

Iskapio sam pelinkovac i skočio na noge. U daljini je zavijala sirena. Nikad nisam razlikovao sirene vatrogasaca i Hitne pomoći, ali mi je konobar razjasnio dvojbu. Hitna pomoć. Kretala se u mom smjeru i obišla me za minutu. Na sljedećem uglu vidio sam i zašto. Kombi je iz pokrajnje ulice naletio na golf s vozačeve strane i odbacio ga na parkirane aute. Sivi golf. Bolničari su izvukli vozača i stavili ga na nosila. Na nosilima žena koja je čvrsto držala mobitel. Nije se micala. I neće više nikad.

Na velikom *touch screen* ekranu pisalo je: „IJTLJ“.